

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (prvá rozšírená komora)

z 26. marca 2025*

„Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika – Reštriktívne opatrenia prijaté s ohľadom na konanie Ruska, ktorým destabilizuje situáciu na Ukrajine – Dočasný zákaz vysielania a pozastavenie povolení na vysielanie obsahu určitých médií – Dočasný zákaz reklamy na výrobky alebo služby v obsahu vytvorenom alebo vysielanom určitými médiami – Právomoc Rady – Sloboda prejavu a právo na informácie – Proporcionalita – Povinnosť odôvodnenia“

Vo veci T-307/22,

A2B Connect BV, so sídlom v Purmerende (Holandsko),

BIT BV, so sídlom v Ede (Holandsko),

Freedom Internet BV, so sídlom v Amsterdame (Holandsko),

v zastúpení: L. Oranje, J. Spauwen a J. van den Brink, advokáti,

žalobkyne,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: S. Lejeune, splnomocnená zástupkyňa,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Estónska republika, v zastúpení: M. Kriisa, splnomocnená zástupkyňa,

Lotyšská republika, v zastúpení: J. Davidoviča, K. Pommere a I. Romanovska, splnomocnené zástupkyne,

Litovská republika, v zastúpení: K. Dieninis a V. Kazlauskaitė-Švenčionienė, splnomocnení zástupcovia,

Európska komisia, v zastúpení: J.-F. Brakeland, C. Giolito, L. Malferrari a M. Carpus Carcea, splnomocnení zástupcovia,

a

* Jazyk konania: angličtina.

Vysoký predstaviteľ Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku, v zastúpení:
F. Hoffmeister, L. Havas a M. De Almeida Veiga, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastníci konania,

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá rozšírená komora),

v zložení: predseda komory M. van der Woude, sudcovia R. Mastroianni (spravodajca), M. Brkan,
I. Gálea a T. Tóth,

tajomník: A. Marghelis, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania, najmä na:

- žalobu podanú do kancelárie Všeobecného súdu 24. mája 2022,
- návrh na úpravu žaloby podaný do kancelárie Všeobecného súdu 29. augusta 2022,
- vyjadrenia Estónskej republiky, Lotyšskej republiky, Litovskej republiky, Komisie a vysokého predstaviteľa Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku ako vedľajších účastníkov konania podané do kancelárie Všeobecného súdu 6. januára 2023,

po pojednávaní z 10. júla 2024,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Svojou žalobou podanou na základe článku 263 ZFEÚ sa žalobkyne, spoločnosti A2B Connect BV, BIT BV a Freedom Internet BV, domáhajú po prvé zrušenia rozhodnutia Rady (SZBP) 2022/351 z 1. marca 2022, ktorým sa mení rozhodnutie 2014/512/SZBP o reštriktívnych opatreniach s ohľadom na konanie Ruska, ktorým destabilizuje situáciu na Ukrajine (Ú. v. EÚ L 65, 2022, s. 5, ďalej len „prvé napadnuté rozhodnutie“), a nariadenia Rady (EÚ) 2022/350 z 1. marca 2022, ktorým sa mení nariadenie (EÚ) č. 833/2014 o reštriktívnych opatreniach s ohľadom na konanie Ruska, ktorým destabilizuje situáciu na Ukrajine (Ú. v. EÚ L 65, 2022, s. 1, ďalej len „prvé napadnuté nariadenie“) (ďalej len spoločne „akty z 1. marca 2022“) a po druhé čiastočného zrušenia rozhodnutia Rady (SZBP) 2022/884 z 3. júna 2022, ktorým sa mení rozhodnutie 2014/512/SZBP o reštriktívnych opatreniach s ohľadom na konanie Ruska, ktorým destabilizuje situáciu na Ukrajine (Ú. v. EÚ L 153, 2022, s. 128, ďalej len „druhé napadnuté rozhodnutie“), a nariadenia Rady (EÚ) 2022/879 z 3. júna 2022, ktorým sa mení nariadenie (EÚ) č. 833/2014 o reštriktívnych opatreniach s ohľadom na konanie Ruska, ktorým destabilizuje situáciu na Ukrajine (Ú. v. EÚ L 153, 2022, s. 53, ďalej len „druhé napadnuté nariadenie“) (ďalej len spoločne „akty z 3. júna 2022“), v rozsahu, v akom sa tieto akty (ďalej len spoločne „napadnuté akty“) týkajú žalobkyní.

Okolnosti predchádzajúce sporu a skutkové okolnosti, ktoré nastali po podaní žaloby

- 2 Prejednávaná vec sa týka reštriktívnych opatrení, ktoré Európska únia zaviedla vzhľadom na konanie narúšajúce alebo ohrozujúce územnú celistvosť, zvrchovanosť a nezávislosť Ukrajiny.

- 3 Žalobkyne sú prevádzkovateľmi informačnej spoločnosti so sídlom v Holandsku, ktorí sa prezentujú ako poskytovatelia služieb prístupu na internet jednotlivcom, pokiaľ ide o Freedom Internet, alebo podnikom, pokiaľ ide o A2B Connect a BIT.
- 4 V marci 2014 Ruská federácia protiprávne anektovala Krym, ako aj mesto Sevastopol (Ukrajina) a odvtedy neustále vykonáva destabilizačné činnosti na východe Ukrajiny. V reakcii na túto situáciu Únia zaviedla reštriktívne opatrenia s ohľadom na konanie Ruskej federácie, reštriktívne opatrenia vzhľadom na konanie, ktorým sa narúša alebo ohrozuje územná celistvosť, zvrchovanosť a nezávislosť Ukrajiny, ako aj reštriktívne opatrenia v reakcii na protiprávnu anexiu Krymu a mesta Sevastopol zo strany Ruskej federácie.
- 5 Dňa 17. marca 2014 tak bolo prijaté rozhodnutie Rady 2014/145/SZBP o reštriktívnych opatreniach vzhľadom na konanie, ktorým sa narúša alebo ohrozuje územná celistvosť, zvrchovanosť a nezávislosť Ukrajiny (Ú. v. EÚ L 78, 2014, s. 16), a nariadenie Rady (EÚ) č. 269/2014 o reštriktívnych opatreniach vzhľadom na konanie narúšajúce alebo ohrozujúce územnú celistvosť, zvrchovanosť a nezávislosť Ukrajiny (Ú. v. EÚ L 78, 2014, s. 6).
- 6 Následne bolo prijaté rozhodnutie Rady 2014/512/SZBP z 31. júla 2014 o reštriktívnych opatreniach s ohľadom na konanie Ruska, ktorým destabilizuje situáciu na Ukrajine (Ú. v. EÚ L 229, 2014, s. 13), s cieľom zaviesť reštriktívne opatrenia zamerané na oblasti prístupu na kapitálové trhy, obrany, tovaru s dvojakým použitím a citlivých technológií najmä v odvetví energetiky. Rada, ktorá sa domnievala, že tieto reštriktívne opatrenia patria do oblasti pôsobnosti Zmluvy o FEÚ a ich vykonávanie si vyžaduje regulačné opatrenie na úrovni Únie, prijala nariadenie č. 833/2014 z 31. júla 2014 o reštriktívnych opatreniach s ohľadom na konanie Ruska, ktorým destabilizuje situáciu na Ukrajine (Ú. v. EÚ L 229, 2014, s. 1), ktoré obsahuje podrobné ustanovenia na účely uplatňovania požiadaviek rozhodnutia 2014/512 tak na úrovni Únie, ako aj v členských štátoch.
- 7 Dňa 24. februára 2022 prezident Ruskej federácie ohlásil vojenskú operáciu na Ukrajine a v ten istý deň ruské ozbrojené sily začali útočiť na Ukrajinu na viacerých miestach krajiny.
- 8 Vysoký predstaviteľ Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku (ďalej len „vysoký predstaviteľ“) vydal v ten istý deň vyhlásenie v mene Únie, v ktorom odsúdil inváziu Ukrajiny ozbrojenými silami Ruskej federácie a uviedol, že reakcia Únie bude zahŕňať odvetvové aj individuálne reštriktívne opatrenia. Európska rada v záveroch prijatých na svojom mimoriadnom zasadnutí z toho istého dňa čo najdôraznejšie odsúdila túto „nevyprovokovanú a neodôvodnenú agresiu“, pričom vyjadrila názor, že Ruská federácia svojimi protiprávnymi vojenskými akciami, za ktoré by sa mala zodpovedať, hrubo porušuje medzinárodné právo a zásady Charty Organizácie Spojených národov, ktorá bola podpísaná v San Franciscu 26. júna 1945 (ďalej len „Charta Organizácie Spojených národov“), a oslabuje európsku a celosvetovú bezpečnosť a stabilitu.
- 9 V tomto kontexte prijala Rada 1. marca 2022 na základe článku 29 ZEÚ prvé napadnuté rozhodnutie a na základe článku 215 ZFEÚ prvé napadnuté nariadenie s cieľom zakázať nepretržité a koordinované propagandistické akcie na podporu vojenskej agresie Ruskej federácie voči Ukrajine, zamerané na občiansku spoločnosť v Únii a susedných krajinách, ktoré sa uskutočňujú prostredníctvom niektorých médií pod neustálou priamou alebo nepriamou kontrolou vedenia Ruskej federácie, pričom takéto konanie predstavuje hrozbu pre verejný poriadok a bezpečnosť Únie.

- 10 Prostredníctvom článku 1 bodu 1 prvého napadnutého rozhodnutia bol do rozhodnutia 2014/512 vložený nový článok 4g, ktorý znie takto:
- „1. Prevádzkovateľom sa zakazuje vysielanie akéhokoľvek obsahu právnickými osobami, subjektmi alebo orgánmi uvedenými v prílohe IX, a to aj prostredníctvom prenosu alebo distribúcie akýmikoľvek prostriedkami, ako sú káblové, satelitné, IP-TV, poskytovatelia internetových služieb, internetové platformy alebo aplikácie na zdieľanie videí, či už nové alebo vopred nainštalované, alebo takéto vysielanie umožňovať, uľahčovať alebo k nemu inak prispievať.
2. Akákoľvek licencia na vysielanie alebo dohoda o povolení, prenose a distribúcii s právnickými osobami, subjektmi alebo orgánmi uvedenými v prílohe IX sa pozastavuje.“
- 11 Prostredníctvom článku 1 bodu 1 prvého napadnutého nariadenia bol do nariadenia č. 833/2014 vložený nový článok 2f, ktorý znie takto:
- „1. Prevádzkovateľom sa zakazuje vysielanie akéhokoľvek obsahu právnickými osobami, subjektmi alebo orgánmi uvedenými v prílohe XV, a to aj prostredníctvom prenosu alebo distribúcie akýmikoľvek prostriedkami, ako sú káblové, satelitné, IP-TV, poskytovatelia internetových služieb, internetové platformy alebo aplikácie na zdieľanie videí, či už nové alebo vopred nainštalované, alebo takéto vysielanie umožňovať, uľahčovať alebo k nemu inak prispievať.
2. Akákoľvek licencia na vysielanie alebo dohoda o povolení, prenose a distribúcii s právnickými osobami, subjektmi alebo orgánmi uvedenými v prílohe XV sa pozastavuje.“
- 12 Aktmi z 1. marca 2022 bol ako príloha IX k rozhodnutiu 2014/512 a ako príloha XV k nariadeniu č. 833/2014 doplnený zoznam právnických osôb, subjektov alebo orgánov, na ktoré sa vzťahuje zákaz šírenia (ďalej len „predmetný zoznam“). Názvy žalobkýň v ňom nie sú uvedené.
- 13 Vzhľadom na závažnosť situácie na Ukrajine prijala Rada akty z 3. júna 2022, a to druhé napadnuté rozhodnutie na základe článku 29 ZEÚ a druhé napadnuté nariadenie na základe článku 215 ZFEÚ.
- 14 Článkom 1 bodom 10 druhého napadnutého rozhodnutia bol článok 4g rozhodnutia 2014/512 doplnený o nový odsek 3, ktorý znie takto:
- „3. V akomkoľvek obsahu, ktorý vytvárajú alebo vysielajú právnické osoby, subjekty alebo orgány uvedené v prílohe IX, a to aj prostredníctvom prenosu alebo distribúcie akýmikoľvek prostriedkami uvedenými v odseku 1, sa zakazuje reklama výrobkov alebo služieb.“
- 15 Článok 1 bod 1 druhého napadnutého nariadenia doplnil do článku 2f nariadenia č. 833/2014 nový odsek 3, ktorý má v podstate rovnaké znenie.
- 16 Článok 1 bod 14 druhého napadnutého rozhodnutia a bod 4 prílohy k tomuto rozhodnutiu, ako aj článok 1 bod 21 a príloha VI k druhému napadnutému nariadeniu zmenili predmetný zoznam tak, že doň doplnili názvy ďalších troch subjektov, medzi ktorými sa názvy žalobkýň nenachádzajú.

Návrhy účastníkov konania

- 17 V nadväznosti na úpravu žaloby podľa článku 86 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu žalobkyne navrhujú, aby Všeobecný súd:
- zrušil napadnuté akty,
 - uložil Rade povinnosť nahradiť trovy konania.
- 18 Rada v poslednom znení svojich písomných podaní v podstate navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zamietol žalobu a návrh na úpravu žaloby ako zjavne neprípustné alebo subsidiárne ako nedôvodné,
 - uložil žalobkyniam povinnosť nahradiť trovy konania.
- 19 Estónska republika, Lotyšská republika, Litovská republika, Európska komisia a vysoký predstaviteľ v podstate navrhujú žalobu zamietnuť.

Právny stav

- 20 Na jednej strane sa žalobkyne žalobou a úpravou žaloby domáhajú zrušenia aktov z 1. marca 2022 v rozsahu, v akom článok 4g, vložený prvým napadnutým rozhodnutím do rozhodnutia 2014/512, a článok 2f, vložený prvým napadnutým nariadením do nariadenia č. 833/2014, stanovujú takmer v totožnom znení zákaz vysielania obsahu pochádzajúceho z médií, ktorých názov je uvedený na predmetnom zozname, a na druhej strane sa domáhajú zrušenia aktov z 3. júna 2022 v rozsahu, v akom článok 4g ods. 3, vložený druhým napadnutým rozhodnutím do rozhodnutia 2014/512, a článok 2f ods. 3, vložený druhým napadnutým nariadením do nariadenia č. 833/2014, stanovujú takmer v totožnom znení zákaz reklamy výrobkov alebo služieb v obsahu vytváranom alebo šírenom médiami, ktorých názov sa nachádza na predmetnom zozname.
- 21 Rada bez toho, aby formálne vzniesla námietku podľa článku 130 ods. 1 rokovacieho poriadku, vo svojich písomných podaniach namieta neprípustnosť žaloby z dôvodu, že návrh na zrušenie aktov z 1. marca 2022 nespĺňa kritériá stanovené v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ. Tvrdí tiež, že návrh na úpravu žaloby je neprípustný jednak z dôvodu, že nespĺňa kritériá uvedené v článku 86 rokovacieho poriadku, a jednak preto, že žalobkyne nemajú ani záujem na konaní, ani aktívnu legitimáciu na podanie žaloby proti aktom z 3. júna 2022.

O právomoci Všeobecného súdu rozhodovať o žalobných návrhoch smerujúcich k zrušeniu napadnutých rozhodnutí

- 22 *Ex offio* treba preskúmať, či boli návrhy na zrušenie prvého a druhého napadnutého rozhodnutia (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“) predložené súdu, ktorý má právomoc o nich rozhodnúť. Keďže otázka právomoci Všeobecného súdu rozhodovať o spore je otázkou prekážky konania z dôvodu verejného poriadku, takúto otázku môže Všeobecný súd skúmať kedykoľvek, dokonca i bez návrhu (pozri rozsudky zo 7. februára 2024, Usmanov/Rada, T-237/22, neuverejnený, vec v odvolacom konaní, EU:T:2024:56, bod 22 a citovanú judikatúru, a z 15. mája 2024, Russian

Direct Investment Fund/Rada, T-235/22, neuvěřený, EU:T:2024:311, bod 19 a citovanú judikatúru). Účastníci konania boli v tejto súvislosti vypočutí na pojednávaní v odpovedi na písomnú otázku, ktorá im bola zaslaná pred konaním pojednávania.

- 23 V tejto súvislosti je namieste poukázať na to, že napadnuté rozhodnutia boli prijaté na základe článku 29 ZEÚ, ktorý je ustanovením týkajúcim sa spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky (SZBP).
- 24 Hoci podľa článku 24 ods. 1 druhého pododseku poslednej vety ZEÚ a článku 275 prvého odseku ZFEÚ Súdny dvor Európskej únie v zásade nemá právomoc, pokiaľ ide o ustanovenia týkajúce sa SZBP ani pokiaľ ide o akty prijaté na základe týchto ustanovení, je nutné pripomenúť, že v Zmluvách sa výslovne stanovujú dve výnimky z tejto zásady. Na jednej strane sa totiž tak v článku 24 ods. 1 druhom pododseku poslednej vety ZEÚ, ako aj v článku 275 druhom odseku ZFEÚ stanovuje, že Súdny dvor Európskej únie má právomoc dohliadať na dodržiavanie článku 40 ZEÚ. Na druhej strane sa v článku 24 ods. 1 druhom pododseku poslednej vety ZEÚ zveruje Súdnemu dvoru Európskej únie právomoc preskúmať zákonnosť niektorých rozhodnutí, ako sa ustanovuje v článku 275 druhom odseku ZFEÚ. Toto ustanovenie uvedené ako posledné stanovuje právomoc súdu Únie rozhodovať o žalobách podaných v súlade s podmienkami ustanovenými v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ, ktorými sa preskúmava zákonnosť rozhodnutí zavádzajúcich reštriktívne opatrenia voči fyzickým alebo právnickým osobám, ktoré prijala Rada na základe ustanovení týkajúcich sa SZBP (pozri rozsudok z 28. marca 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 60 a citovanú judikatúru).
- 25 Pokiaľ ide o akty prijaté na základe ustanovení týkajúcich sa SZBP, práve individuálna povaha týchto aktov umožňuje prístup k súdom Únie v súlade s článkom 275 druhým odsekom ZFEÚ (pozri rozsudok z 28. marca 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 103 a citovanú judikatúru).
- 26 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že reštriktívne opatrenia v rozsahu, v akom určitej kategórii adresátov, vymedzenej všeobecným a abstraktným spôsobom, ukladajú vykonať zákazy týkajúce sa činností určitých subjektov, predstavujú akty so všeobecnou pôsobnosťou a zároveň aj individuálne rozhodnutia voči týmto subjektom (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 28. marca 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 102 a citovanú judikatúru).
- 27 V prejednávanej veci na jednej strane článok 4g ods. 1 rozhodnutia 2014/512, ako bol vložený na základe článku 1 bodu 1 prvého napadnutého rozhodnutia, prevádzkovateľom zakazuje „vysielanie akéhokoľvek obsahu [médiami, ktorých meno je uvedené na predmetnom zozname], alebo takéto vysielanie umožňovať, uľahčovať alebo k nemu inak prispievať“. Na druhej strane článkom 4g ods. 3 rozhodnutia 2014/512, ako bol vložený na základe článku 1, bodu 10 druhého napadnutého rozhodnutia, sa zakazuje reklama výrobkov alebo služieb „v akomkoľvek obsahu, ktorý vytvárajú [média, ktorých názov je uvedený na predmetnom zozname], a to aj prostredníctvom prenosu alebo distribúcie akýmikoľvek prostriedkami uvedenými v odseku 1“.
- 28 Treba teda konštatovať, že napadnuté rozhodnutia výslovne odkazujú na médiá vymenované v predmetnom zozname, ktorých obsah je predmetom zákazov uložených vyššie uvedenými ustanoveniami. Takéto opatrenia sa tak zameriavajú na identifikované médiá a vo vzťahu k nim predstavujú reštriktívne opatrenia voči právnickým osobám v zmysle článku 275 druhého odseku ZFEÚ.

- 29 Z judikatúry totiž vyplýva, že rozhodnutie upravujúce reštriktívne opatrenia možno považovať za individuálne, ak je dotknutá osoba identifikovaná v hlavnej časti alebo v prílohe rozhodnutia, inými slovami, ak je uvedeným rozhodnutím daná osoba menovite dotknutá (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. mája 2024, *Russian Direct Investment Fund/Rada*, T-235/22, neuvěřený, EU:T:2024:311, bod 25 a citovanú judikatúru).
- 30 Keďže sa však názvy žalobkyní nenachádzajú ani v hlavnej časti rozhodnutia 2014/512, ani v jeho prílohe IX, v znení zmien, napadnuté rozhodnutia nepredstavujú reštriktívne opatrenia voči žalobkyniam (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudky z 28. marca 2017, *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 104, a z 15. mája 2024, *Russian Direct Investment Fund/Rada*, T-235/22, neuvěřený, EU:T:2024:311, bod 26). Predmetné reštriktívne opatrenia, ktoré sú stanovené tak v napadnutých rozhodnutiach, ako aj v prvom a druhom napadnutom nariadení (ďalej len „napadnuté nariadenia“), treba totiž chápať tak, že majú voči žalobkyniam všeobecnú pôsobnosť (pozri bod 27 vyššie), keďže patria medzi subjekty patriace do všeobecnej a abstraktnej kategórie „prevádzkovateľov“, ktorým je zakázané šíriť obsah pochádzajúci od „právnick[ých] os[ôb], subjekt[ov] alebo orgán[ov] uvedený[ch] v prílohe IX“ k rozhodnutiu 2014/512 v znení zmien, na ktoré majú tieto opatrenia individuálny dosah.
- 31 Žalobkyne sa preto nemôžu odvolávať na individuálnu povahu daných reštriktívnych opatrení vo vzťahu k médiám označeným v hlavnej časti rozhodnutia 2014/512 v znení zmien, prostredníctvom výslovného odkazu na predmetný zoznam, v ktorom sú uvedené názvy takýchto médií, s cieľom založiť právomoc Všeobecného súdu rozhodovať o ich žalobe o neplatnosť.
- 32 Z uvedeného vyplýva, že Všeobecný súd nemá právomoc rozhodovať o zákonnosti napadnutých rozhodnutí.
- 33 Naproti tomu právomoc Všeobecného súdu nie je žiadnym spôsobom obmedzená, pokiaľ ide o napadnuté nariadenia, ktoré vzhľadom na to, že boli prijaté na základe článku 215 ZFEÚ, priznávajú účinky napadnutým rozhodnutiam prijatým v kontexte SZBP. S prihliadnutím na to, že takéto nariadenia predstavujú akty Únie, ktoré boli prijaté na základe Zmluvy o FEÚ, majú sudy Únie v súlade s právomocami, ktoré sú im zverené podľa Zmlúv, zabezpečiť v zásade úplné preskúmanie ich zákonnosti (rozsudok z 28. marca 2017, *Rosneft* C-72/15, EU:C:2017:236, bod 106).
- 34 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je potrebné rozhodnúť len o zákonnosti napadnutých nariadení.

O návrhu na zrušenie napadnutých rozhodnutí

O prípustnosti

- 35 Rada podporovaná Komisiou okrem iného tvrdí, že žalobkyne ako poskytovatelia internetových služieb nie sú priamo dotknuté prvým napadnutým nariadením, keďže majú len nepriamu povinnosť blokať prístup na internetové stránky médií, na ktoré sa vzťahujú predmetné reštriktívne opatrenia. Okrem toho Rada namieta neprípustnosť úpravy žaloby jednak z dôvodu, že nespĺňa kritériá uvedené v článku 86 rokovacieho poriadku, a jednak z dôvodu, že žalobkyne nemajú ani záujem na konaní, ani aktívnu legitímáciu na podanie žaloby o neplatnosť smerujúcu proti druhému napadnutému nariadeniu. Žaloba a úprava žaloby sú teda neprípustné.

- 36 Žalobcovia tieto tvrdenia spochybňujú.
- 37 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že súd Únie je oprávnený posúdiť podľa okolností každej veci, či riadny výkon spravodlivosti odôvodňuje zamietnutie žaloby vo veci samej bez toho, aby predtým rozhodol o jej prípustnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. februára 2002, Rada/Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, body 51 a 52).
- 38 Keďže v prejednávanej veci je žaloba v každom prípade a z dôvodov uvedených nižšie nedôvodná, treba v záujme hospodárnosti konania preskúmať jej dôvodnosť bez toho, aby bolo predtým rozhodnuté o jej prípustnosti.

O veci samej

- 39 Na podporu svojej žaloby žalobkyne uvádzajú tri žalobné dôvody, z ktorých prvý je v podstate založený na nedostatku právomoci Rady prijať napadnuté nariadenia, druhý na porušení práva na slobodu prejavu a na informácie zakotveného v článku 11 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) a tretí na porušení práva na riadnu správu vecí verejných zaručeného v článku 41 Charty.
- 40 Najskôr treba preskúmať prvý žalobný dôvod, potom tretí žalobný dôvod, a nakoniec druhý žalobný dôvod.

– O prvom žalobnom dôvode založenom na nedostatku právomoci Rady prijať napadnuté nariadenia

- 41 Žalobkyne tvrdia, že Rada prijatím napadnutých nariadení konala mimo rámca svojich právomocí v oblasti SZBP. Konkrétnejšie, tieto nariadenia nesledujú jeden z cieľov SZBP, ako sú vymedzené v dokumente s názvom „Usmernenia o vykonávaní a vyhodnocovaní reštriktívnych opatrení (sankcií) v rámci spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky Európskej únie“, ktorý prijala Rada 4. mája 2018 (ďalej len „usmernenia o reštriktívnych opatreniach“). Napadnuté nariadenia sa skôr zameriavajú na priamu reguláciu určitého mediálneho obsahu s cieľom chrániť občanov Únie pred škodlivými dezinformáciami, a to na neurčitú dobu a bez akejkoľvek súvislosti s vojnou na Ukrajine.
- 42 Podľa žalobkýň patrí regulácia mediálneho obsahu skôr do pôsobnosti smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (Ú. v. EÚ L 95, 2010, s. 1), priznáva právomoc sankcionovať audiovizuálne médium za neprimeraný redakčný obsah len vnútroštátnym orgánom. Už pred prijatím napadnutých nariadení totiž šesť členských štátov prijalo opatrenia na základe uvedenej smernice týkajúce sa škodlivého mediálneho obsahu pochádzajúceho z ruských médií.
- 43 Rada podporovaná Estónskou republikou, Lotyšskou republikou, Litovskou republikou, Komisiou a vysokým predstaviteľom spochybňuje tvrdenia žalobkýň.
- 44 Hoci v bode 34 bol vyslovený záver, že je potrebné rozhodnúť len o zákonnosti napadnutých nariadení, treba uviesť, že podľa článku 215 ods. 2 ZFEÚ Rada môže prijať reštriktívne opatrenia voči fyzickým alebo právnickým osobám, skupinám alebo neštátnym subjektom len vtedy, ak tak

ustanovuje rozhodnutie prijaté v súlade s kapitolou 2 hlavy V Zmluvy o EÚ. Z toho vyplýva, že predpokladom na overenie právomoci Rady prijať napadnuté nariadenia je, aby Rada mala právomoc prijať napadnuté rozhodnutia, ktoré jej túto právomoc priznávajú.

- 45 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa článku 3 ods. 5 ZEÚ Únia vo vzťahoch so zvyškom sveta potvrdzuje a podporuje svoje hodnoty a záujmy a prispieva k ochrane svojich občanov. Prispieva k mieru, bezpečnosti, ako aj k prísne dodržiavaniu a rozvoju medzinárodného práva, najmä k dodržiavaniu zásad Charty Organizácie Spojených národov.
- 46 Napadnuté rozhodnutia sú založené na článku 29 ZEÚ. Toto ustanovenie, ktoré je zaradené do kapitoly 2 hlavy V Zmluvy o EÚ obsahujúcej „Osobitné ustanovenia o [SZBP]“, zveruje Rade právomoc „prijíma[t] rozhodnutia, ktoré vymedzujú pozíciu Únie k určitej záležitosti geografickej alebo vecnej povahy“. Podľa článku 23 ZEÚ činnosť Únie na medzinárodnej scéne podľa tejto kapitoly sa spravuje zásadami, sleduje ciele a uskutočňuje sa v súlade so všeobecnými ustanoveniami uvedenými v kapitole 1, akými sú podľa článku 21 ods. 1 ZEÚ demokracia, právny štát, univerzálnosť a nedeliteľnosť ľudských práv, zachovávanie ľudskej dôstojnosti a dodržiavanie zásad Charty Organizácie Spojených národov a medzinárodného práva. Článok 24 ods. 1 ZEÚ spresňuje, že „právomoc Únie v záležitostiach [SZBP] sa vzťahuje na všetky oblasti zahraničnej politiky a všetky otázky týkajúce sa bezpečnosti Únie“ (rozsudok z 27. júla 2022, RT France/Rada, T-125/22, ďalej len „rozsudok RT France“, EU:T:2022:483, bod 49).
- 47 Podľa judikatúry z ustanovení článku 21, 23, článku 24 ods. 1, článku 25 a článku 28 ods. 1 prvého pododseku ZEÚ v spojení s článkom 29 ZEÚ vyplýva, že „pozíci[e] Únie“ v zmysle tohto posledného uvedeného článku tvoria rozhodnutia, ktoré po prvé patria do oblasti SZBP, ako je vymedzená v článku 24 ods. 1 ZEÚ, po druhé sa zaoberajú „určit[ou] záležitos[tou] geografickej alebo vecnej povahy“ a po tretie nemajú povahu „operačn[ých] činnos[tí]“ v zmysle článku 28 ZEÚ, t. j. činností zahŕňajúcich civilné alebo vojenské operácie vedené jedným alebo viacerými členskými štátmi mimo Únie (pozri rozsudok RT France, bod 50 a citovanú judikatúru).
- 48 Pojem „pozícia Únie“ v zmysle článku 29 ZEÚ si preto vyžaduje široký výklad, z čoho vyplýva, že pokiaľ sú splnené podmienky uvedené v bode 47 vyššie, na základe uvedeného článku môžu byť prijaté nielen akty programovej povahy alebo jednoduché vyhlásenia o zámere, ale tiež rozhodnutia stanovujúce opatrenia, ktoré môžu priamo meniť právne postavenie fyzických osôb. To je okrem iného potvrdené znením článku 275 druhého odseku ZFEÚ (pozri rozsudok RT France, bod 51 a citovanú judikatúru).
- 49 Vzhľadom na široký rozsah účelov a cieľov SZBP, ako sú vyjadrené v článku 3 ods. 5 ZEÚ a článku 21 ZEÚ, ako aj v osobitných ustanoveniach, ktoré sa jej týkajú, najmä v článkoch 23 a 24 ZEÚ, disponuje Rada širokými právomocami na účely vymedzenia predmetu reštriktívnych opatrení, ktoré Únia prijíma v oblasti SZBP. Rade teda nemožno vytýkať, že vzhľadom na medzinárodnú krízu vyvolanú agresiou Ruskej federácie voči Ukrajine usúdila, že medzi opatrenia vhodné ako reakcia na vážne ohrozenie mieru na hraniciach Únie a na porušenie medzinárodného práva môže tiež patriť zákaz vysielať obsah niektorých médií, financovaných z ruského štátneho rozpočtu, z dôvodu, že podporujú túto agresiu prostredníctvom nepretržitých a koordinovaných propagandistických akcií zameraných na občiansku spoločnosť v Únii a susedných krajinách, pričom nimi vážne skresľujú a manipulujú fakty (pozri v tomto zmysle rozsudok RT France, bod 52). Rovnako v takomto kontexte Rada mohla na základe ustanovení týkajúcich sa SZBP prijať zákaz reklamy výrobkov alebo služieb v obsahu, ktorý vytvárajú alebo vysielať médiá vymenované v predmetnom zozname.

- 50 Z odôvodnení 8 prvého napadnutého rozhodnutia a odôvodnenia 19 druhého napadnutého rozhodnutia totiž vyplýva, že podľa posúdenia Rady, činnosti Únie, ktoré sú uvedené v bode 49 vyššie, predstavovali závažnú a priamu hrozbu pre verejný poriadok a bezpečnosť Únie, čo odôvodňovalo jej zásah v rámci právomocí, ktoré jej priznáva kapitola 2 hlavy V Zmluvy o EÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok RT France, bod 53).
- 51 Takéto zásahy sú teda priamo spojené s cieľmi SZBP uvedenými v článku 21 ods. 2 písm. a) a c) ZEÚ, keďže ich účelom je na jednej strane chrániť hodnoty, základné záujmy, bezpečnosť, nezávislosť a integritu Únie a na druhej strane zachovávať mier, predchádzať konfliktom a posilňovať medzinárodnú bezpečnosť (pozri rozsudok RT France, bod 54 a citovanú judikatúru).
- 52 Pokiaľ ide o ciele sledované Radou, odôvodnenia 4 až 10 prvého napadnutého rozhodnutia, ako aj odôvodnenia 4, 5, a 17 až 20 druhého napadnutého rozhodnutia odkazujú na potrebu chrániť Úniu a jej členské štáty pred dezinformačnými a destabilizačnými kampaňami, ktoré by mohli uskutočňovať médiá pod kontrolou vedenia Ruskej federácie a ohrozovať verejný poriadok a bezpečnosť Únie v kontexte vojenskej agresie voči Ukrajine. Ide teda o verejné záujmy, ktoré majú chrániť európsku spoločnosť a sú súčasťou celkovej stratégie, ktorej cieľom je čo najrýchlejšie ukončiť agresiu voči Ukrajine (pozri v tomto zmysle rozsudok RT France, bod 55).
- 53 Keďže propaganda a dezinformačné kampane môžu narušiť základy demokratických spoločností a sú neoddeliteľnou súčasťou nástrojov vedenia modernej vojny, predmetné reštriktívne opatrenia patria tiež do rámca plnenia cieľov, ktoré Únii stanovuje článok 3 ods. 1 a 5 ZEÚ (rozsudok RT France, bod 56).
- 54 Prijatím napadnutých rozhodnutí teda Rada vykonala právomoc, ktorú Únii zverujú Zmluvy na základe ustanovení o SZBP. Tento záver nemožno spochybníť usmerneniami o reštriktívnych opatreniach, ktoré, ako správne tvrdí Rada, nemožno v žiadnom prípade vykladať tak, že obmedzujú uvedenú právomoc.
- 55 Tento záver nemožno spochybníť ani argumentáciou, podľa ktorej Rada prekročila právomoci, ktoré sú jej zverené Zmluvami, tým, že prijala opatrenia na priamu reguláciu určitého mediálneho obsahu s cieľom chrániť občanov Únie pred škodlivými dezinformáciami na neurčitú dobu a bez akejkoľvek súvislosti s vojnou na Ukrajine. Účelom napadnutých aktov je totiž uložiť reštriktívne opatrenia v reakcii na konanie a politiku Ruskej federácie s cieľom destabilizovať a narušiť zvrchovanosť a integritu Ukrajiny. Žalobkyne preto nemôžu tvrdiť, že prijatím uvedených opatrení Rada vychádzala z ustanovení Zmluvy o EÚ týkajúcich sa SZBP, aby upravila obsah pochádzajúci z médií, na ktoré sa vzťahujú uvedené akty, a to mimo kontextu konania a politiky destabilizácie Ukrajiny Ruskou federáciou.
- 56 Okrem toho to isté platí, aj pokiaľ ide o okolnosť uvádzanú žalobkyňami, podľa ktorej právomoc sankcionovať audiovizuálne médium za neprimeraný redakčný obsah patrí výlučne do právomoci vnútroštátnych regulačných orgánov. Na jednej strane totiž právomoci Únie vrátane tých, ktoré sa týkajú SZBP, nemôžu byť vylúčené ani podmienené existenciou alebo výkonom právomocí, ktoré vnútroštátne právo priznáva správnomu orgánu. Skutočnosť, že vnútroštátny správny orgán má právomoc prijímať sankcie, teda nebráni právomoci Rady prijať za osobitných podmienok reštriktívne opatrenia, ktorých cieľom je dočasne a zvrátiteľne zakázať vysielanie určitého mediálneho obsahu (pozri v tomto zmysle rozsudok RT France, bod 57).

- 57 Na druhej strane treba uviesť, že právomoc priznaná vnútroštátnym správnym orgánom vnútroštátnymi právnymi predpismi nesleduje rovnaké ciele, nie je založená na rovnakých predpokladoch ani hodnotách a nemôže zaručiť rovnaké výsledky ako jednotný a okamžitý zásah na celom území Únie, ktorý možno uskutočniť na základe SZBP. Treba tiež poznamenať, že napadnuté rozhodnutia sú vo svojich výrokoch určené prevádzkovateľom, ktorým zakazujú vysielat obsah subjektov vymenovaných v predmetnom zozname a zakazujú reklamu v obsahu, ktorý tieto subjekty vytvorili alebo vysielali, a to akýmikoľvek prostriedkami, vrátane káblových, satelitných, IP-TV, poskytovateľmi internetových služieb, platforiem alebo aplikácií na zdieľanie videí na internete, či už sú nové alebo vopred nainštalované. Keďže sa takéto zákazy uplatňujú bez ohľadu na členský štát, v ktorom sú uvedení prevádzkovatelia usadení, a bez ohľadu na spôsob vysielania obsahu, vyplýva z toho, že výsledky sledované napadnutými rozhodnutiami by nebolo možné dosiahnuť prostredníctvom vnútroštátnych regulačných orgánov, ktorých právomoc je obmedzená na územie členského štátu, ku ktorému patria, a ktorých zásah by v dôsledku toho nemohol byť rovnako účinný ako zásah prostredníctvom opatrenia všeobecnej povahy prijatého v rámci SZBP (pozri v tomto zmysle rozsudok RT France, bod 58).
- 58 Napokon, pokiaľ ide o argument žalobkýň týkajúci sa v podstate rozdelenia vnútorných právomocí Únie, je potrebné konštatovať, že prijatie napadnutých aktov nemôže byť spochybnené tým, že Únia má možnosť zasiahnuť v oblasti audiovizuálnych služieb na základe iných kategórií právomocí upravených Zmluvou o FEÚ, najmä právomocí na reguláciu vnútorného trhu priznaných Únii na základe článku 4 ods. 2 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok RT France, bod 59).
- 59 V tejto súvislosti stačí pripomenúť, že podľa článku 40 druhého odseku ZEÚ uskutočňovaním politik uvedených v článkoch 3 až 6 ZFEÚ nesmie byť dotknuté uplatňovanie postupov a príslušného rozsahu právomocí inštitúcií ustanovených Zmluvami na výkon právomocí Únie v rámci SZBP (rozsudok RT France, bod 60).
- 60 Z uvedeného vyplýva, že právomoci Únie z titulu SZBP a z titulu iných ustanovení Zmluvy o FEÚ, ktoré patria do jej tretej časti týkajúcej sa vnútorných politik a činností Únie, sa navzájom nevyklučujú, ale dopĺňajú, pričom každá z nich má svoju vlastnú pôsobnosť a sleduje dosiahnutie rôznych cieľov (pozri rozsudok RT France, bod 61 a citovanú judikatúru).
- 61 Pokiaľ ide o právomoc Rady prijať prvé napadnuté nariadenie, treba uviesť, že podľa článku 215 ods. 2 ZFEÚ, ak tak stanovuje rozhodnutie prijaté v súlade s kapitolou 2 hlavy V Zmluvy o EÚ, Rada môže prijať reštriktívne opatrenia voči fyzickým alebo právnickým osobám, skupinám alebo neštátnym subjektom.
- 62 Keďže v prejednávanej veci, ako bolo pripomenuté v bode 44 vyššie, je na účely overenia právomoci Rady prijať napadnuté nariadenia najprv potrebné overiť, či Rada mala právomoc prijať napadnuté rozhodnutia, ktoré jej túto právomoc priznávajú, treba uviesť, že vzhľadom na to, že Rada mohla platne prijať napadnuté rozhodnutia na základe článku 29 ZEÚ, prijatie uvedených nariadení na základe článku 215 ods. 2 ZFEÚ bolo nevyhnutné, ako to vyplýva z odôvodnení 12 prvého a 28 druhého napadnutého nariadenia, na zabezpečenie jednotného uplatňovania predmetných reštriktívnych opatrení na území Únie. Vzhľadom na to, že uvedené opatrenia možno vykonať len tým, že sa prevádzkovateľom dočasne zakáže jednak vysielanie obsahu médií uvedených v predmetnom zozname a jednak reklama v obsahu, ktorý tieto subjekty vytvárajú alebo vysielajú, je nutné konštatovať, že jednotné uplatňovanie takýchto zákazov na celom území Únie možno lepšie dosiahnuť na úrovni Únie ako na vnútroštátnej úrovni (pozri v tomto zmysle rozsudok RT France, bod 63).

- 63 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy je potrebné žalobný dôvod založený na nedostatku právomoci Rady zamietnuť ako nedôvodný.
- *O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení práva na riadnu správu vecí verejných zaručeného v článku 41 Charty*
- 64 Svojím tretím žalobným dôvodom žalobkyne namietajú porušenie práva na riadnu správu vecí verejných zaručeného v článku 41 Charty v podstate z dôvodu porušenia povinnosti odôvodnenia zakotvenej v článku 296 ZFEÚ.
- 65 Podľa žalobkýň Rada porušila svoju povinnosť uviesť presné a konkrétne dôvody týkajúce sa najmä kontextu, ako aj závažnosti a osobitej naliehavosti situácie, pre ktoré sa domnievala, že je potrebné prijať predmetné reštriktívne opatrenia. Pokiaľ ide o kontext, napadnuté nariadenia sa v odôvodneniach obmedzujú na uvedenie dôvodov týkajúcich sa výlučne vysielacích činností médií bez toho, aby bola zohľadnená neutrálna úloha „prevádzkovateľov“, akými sú žalobkyne. Pokiaľ ide o závažnosť a naliehavosť situácie, Rada dostatočne neodôvodnila, prečo médiá, ktorých názov je uvedený na predmetnom zozname, šíria škodlivú propagandu odôvodňujúcu prijatie predmetných reštriktívnych opatrení.
- 66 Rada si taktiež nespĺnila svoju povinnosť odôvodniť voľbu právneho základu zvoleného v napadnutých nariadeniach ani svoju povinnosť zahrnúť do odôvodnenia podrobné zdôvodnenie nevyhnutnosti a primeranosti týchto nariadení, ako aj ich súladu so základnými právami.
- 67 Žalobkyne napokon vytýkajú Rade, že nezdokumentovala a nezverejnila rozhodovací proces, ktorý viedol k prijatiu napadnutých nariadení, čo im zabránilo poznať ich pôvod a kontext.
- 68 V replike žalobkyne tiež tvrdia, že úvahy uvedené v rozsudku RT France nemožno uplatniť v prejednávanej veci, pretože nedostatok odôvodnenia bol v tomto rozsudku posúdený len vo vzťahu k RT France.
- 69 Rada podporovaná Estónskou republikou, Lotyšskou republikou, Litovskou republikou, Komisiou a vysokým predstaviteľom spochybňuje tvrdenia žalobkýň.
- 70 Na úvod treba uviesť, že napriek tomu, že v názve tohto žalobného dôvodu žalobkyne všeobecne odkazujú na porušenie práva na riadnu správu vecí verejných zaručeného v článku 41 Charty, v skutočnosti namietajú len porušenie povinnosti odôvodnenia.
- 71 Podľa ustálenej judikatúry povinnosť odôvodniť akt spôsobujúci ujmu má za cieľ jednak poskytnúť dotknutej osobe dostatočné informácie na to, aby zistila, či je akt dôvodný a či má prípadne vadu, ktorá by umožnila napadnúť jeho platnosť na súde Únie, a jednak umožniť tomuto súdu vykonať preskúmanie zákonnosti tohto aktu (pozri v tomto zmysle rozsudok RT France, bod 102 a citovanú judikatúru).
- 72 Treba tiež pripomenúť, že odôvodnenie vyžadované článkom 296 ZFEÚ a článkom 41 ods. 2 písm. c) Charty musí byť prispôbené povahe dotknutého aktu a kontextu, v ktorom bol prijatý. Požiadavka odôvodnenia musí byť hodnotená vzhľadom na okolnosti daného prípadu, najmä na obsah aktu, charakter uvádzaných dôvodov a záujem, ktorý môžu mať na získaní vysvetlení osoby, ktorým je akt určený, alebo ďalšie osoby priamo a osobne dotknuté takýmto aktom. Nevyžaduje sa teda, aby odôvodnenie konkrétne vymedzovalo všetky relevantné skutkové

a právne okolnosti, keďže dostatočnosť odôvodnenia sa musí posúdiť nielen vzhľadom na text aktu, ale takisto na jeho kontext, ako aj na súhrn právnych pravidiel upravujúcich dotknutú oblasť (pozri rozsudok RT France, bod 103 a citovanú judikatúru).

- 73 Preto na jednej strane akt spôsobujúci ujmu je dostatočne odôvodnený vtedy, pokiaľ bol prijatý v kontexte, ktorý bol dotknutej osobe známy a ktorý jej umožňuje pochopiť dosah opatrenia prijatého voči nej. Na druhej strane úroveň podrobnosti odôvodnenia aktu musí byť primeraná materiálnym možnostiam a technickým podmienkam alebo lehote, za akých má byť prijatý (pozri rozsudok RT France, bod 104 a citovanú judikatúru).
- 74 Vzhľadom na túto judikatúru je potrebné rozlišovať, či sa odôvodnenie napadnutých aktov týka ustanovení so všeobecnou pôsobnosťou alebo ustanovení, ktoré sú vo vzťahu k ich príjemcom reštriktívnymi opatreniami s povahou individuálneho právneho aktu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. septembra 2018, Gazprom Neft/Rada, T-735/14 a T-799/14, EU:T:2018:548, bod 114).
- 75 Pokiaľ ide o ustanovenia so všeobecnou pôsobnosťou, odôvodnenie sa môže obmedziť na jednej strane na uvedenie celkovej situácie, ktorá viedla k ich prijatiu, a na strane druhej na uvedenie všeobecných cieľov, ktoré sa usilujú dosiahnuť (pozri v tomto zmysle rozsudky z 28. marca 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 120 a citovanú judikatúru, a zo 17. septembra 2020, Rosneft a i./Rada, C-732/18 P, neuvverejnený, EU:C:2020:727, bod 68).
- 76 Naopak, pokiaľ ide o ustanovenia, ktoré sú vo vzťahu k ich príjemcom reštriktívnymi opatreniami s povahou individuálneho právneho aktu, judikatúra spresnila, že odôvodnenie aktu Rady, ktorým sa ukladajú reštriktívne opatrenia, musí označovať nielen právny základ tohto opatrenia, ale aj presné a konkrétne dôvody, prečo sa Rada v rámci svojej diskrečnej právomoci pri posúdení domnieva, že na dotknutú osobu sa musia vzťahovať takéto opatrenia (pozri rozsudok z 13. septembra 2018, Gazprom Neft/Rada, T-735/14 et T-799/14, EU:T:2018:548, bod 117 a citovanú judikatúru).
- 77 Práve vo svetle týchto úvah je potrebné preskúmať, či Rada v prejednávanej veci splnila svoju povinnosť právne postačujúcim spôsobom odôvodniť sporné ustanovenia.
- 78 V prejednávanej veci treba uviesť, že napadnuté nariadenia, ktorými sa ukladajú predmetné reštriktívne opatrenia, nemajú voči žalobkyniam individuálny dosah (pozri bod 30 vyššie). Naopak, cieľom týchto opatrení je zaviesť všeobecný zákaz pre všetkých prevádzkovateľov jednak vysielať obsah pochádzajúci z médií, ktoré sú pod stálou priamou alebo nepriamou kontrolou vedenia Ruskej federácie a ktorých názov je uvedený na predmetnom zozname, a jednak zaviesť zákaz reklamy v obsahu vytvorenom a vysielanom týmito médiami. V dôsledku uvedeného je potrebné posúdiť dostatočnosť odôvodnenia vo vzťahu jednak k celkovej situácii, ktorá viedla k prijatiu sporných ustanovení, a jednak vo vzťahu k všeobecným cieľom, ktoré sa tieto ustanovenia usilujú dosiahnuť (pozri bod 75 vyššie).
- 79 Treba pripomenúť, že v bodoch 112 a 113 rozsudku RT France Všeobecný súd rozhodol, že odôvodnenie prvého napadnutého nariadenia bolo dostatočné, pokiaľ ide o žalobkyňu v tejto veci, na ktorú mal tento akt individuálny dosah. Z toho vyplýva, že prvé napadnuté nariadenie je dostatočne odôvodnené, pokiaľ ide o žalobkyne v prejednávanej veci, keďže vo vzťahu k nim toto nariadenie predstavuje všeobecne záväzný akt, ktorého odôvodnenie sa môže, ako vyplýva

z judikatúry pripomenutej v bode 75 vyššie, obmedziť na uvedenie celkovej situácie, ktorá viedla k prijatiu aktov zavádzajúcich predmetné reštriktívne opatrenia, a na uvedenie všeobecných cieľov, ktoré sa usilujú dosiahnuť.

- 80 Ako už v tejto súvislosti uviedol Všeobecný súd v bode 107 rozsudku RT France, všeobecný kontext, ktorý viedol Radu k prijatiu predmetných reštriktívnych opatrení, je jasne uvedený najmä v odôvodneniach prvého napadnutého nariadenia. Na jednej strane totiž odôvodnenie 4 tohto nariadenia odkazuje na závery Európskej rady z 24. februára 2022 (pozri bod 8 vyššie), v ktorých čo najdôraznejšie odsúdila „nevyprovokovanú a neopodstatnenú vojenskú agresiu“ Ruskej federácie voči Ukrajine, vyzvala na urýchlenú prípravu a prijatie ďalšieho súboru individuálnych a hospodárskych sankcií, a predovšetkým vyzvala Ruskú federáciu, aby zastavila svoju dezinformačnú kampaň. Na druhej strane odôvodnenie 5 tohto nariadenia odkazuje na závery Rady z 10. mája 2021, v ktorých zdôraznila potrebu ďalej posilniť odolnosť Únie a členských štátov, ako aj ich schopnosť bojovať proti hybridným hrozbám vrátane dezinformácií, najmä v súvislosti so zahraničným zasahovaním a ovplyvňovaním. Prvé napadnuté nariadenie tak uvádza celkovú situáciu, ktorá bola žalobkyniam známa, a všeobecné ciele, ktoré sa usiluje dosiahnuť. To isté platí pre druhé napadnuté nariadenie. Treba uviesť, že takéto dôvody vyplývajú aj z odôvodnení 7 až 11 a 13 druhého napadnutého nariadenia.
- 81 Treba teda konštatovať, že Rada dostatočne odôvodnila napadnuté nariadenia v zmysle judikatúry uvedenej v bode 75 vyššie, podľa ktorej nie je potrebné skúmať, pokiaľ ide o všeobecne záväzné akty, či Rada poskytla „osobitné a konkrétne dôvody“, ktoré viedli k prijatiu uvedených aktov.
- 82 Tento záver nemožno spochybníť tvrdeniami žalobkýň.
- 83 V prvom rade nemožno Rade vytýkať, že dostatočne neodôvodnila posúdenie nevyhnutnosti a primeranosti predmetných reštriktívnych opatrení, ako aj ich súlad so základnými právami. V tejto súvislosti treba v zmysle judikatúry uvedenej v bode 72 vyššie pripomenúť, že sa nevyžaduje, aby odôvodnenie konkrétne vymedzovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti. Okrem toho otázka, či sú tieto opatrenia primerané a potrebné na dosiahnutie ich cieľov, ako aj otázka ich súladu so základnými právami, sa týka ich preskúmania z hmotnoprávneho hľadiska (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. septembra 2018, Gazprom Neft/Rada, T-735/14 a T-799/14, EU:T:2018:548, bod 126), ktoré bude vykonané nižšie v rámci druhého žalobného dôvodu.
- 84 V druhom rade argumentácia žalobkýň, podľa ktorej nezverejnenie dokumentácie týkajúcej sa rozhodovacieho procesu predstavuje samo osebe okolnosť, ktorá je relevantná na účely posúdenia, či Rada splnila svoju povinnosť odôvodnenia, nemôže uspieť. Ako správne zdôrazňuje Rada, právo Únie neukladá žiadnu povinnosť zverejniť uvedenú dokumentáciu a skutočnosť, že k takémuto sprístupneniu nedošlo, nie je uvedená medzi okolnosťami, ktoré sú relevantné na posúdenie dostatočnosti odôvodnenia, pripomenutými v bode 72 vyššie.
- 85 Navyše treba uviesť, že žalobkyne na jednej strane boli schopné pochopiť sporné zákazy, keďže uviedli dôvody, pre ktoré tieto opatrenia napadli, a na druhej strane správne pochopili, že sú povinné konať na základe uvedených opatrení, hoci nie sú prevádzkovateľmi televízneho vysielania.
- 86 Vzhľadom na vyššie uvedené treba tretí žalobný dôvod zamietnuť ako nedôvodný.

– O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení slobody prejavu a práva na informácie

- 87 Svojím druhým žalobným dôvodom žalobkyne tvrdia, že napadnuté nariadenia porušujú slobodu prejavu a právo na informácie zaručené článkom 11 Charty, ktorá zodpovedá článku 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDLP“).
- 88 Žalobkyne konkrétne tvrdia, že predmetné reštriktívne opatrenia by mohli obmedziť ich slobodu rozširovať informácie.
- 89 V tejto súvislosti žalobkyne tvrdia, že sú povinné vykonať kontrolu s mimoriadne širokým záberom, aby rozpoznali všetok obsah pochádzajúci z médií, ktorých názov je uvedený na predmetnom zozname, a to nezávisle od platformy, na ktorej sa tento obsah objavuje, bez ohľadu na to, kto stojí za jeho uverejnením, a bez ohľadu na účel a kontext jeho uverejnenia, čo predstavuje veľký zásah do ich práva na slobodu prejavu a na informácie.
- 90 Takýto široký zákaz okrem toho predstavuje aj obmedzenie práva používateľov služieb žalobkyn rozširovať a prijímať informácie, ktoré je neoddeliteľnou súčasťou práva na rozširovanie informácií, ktorého nositeľom sú žalobkyne.
- 91 Podľa žalobkyn takéto obmedzenie slobody prejavu a práva na informácie nerešpektuje podmienky uvedené v článku 52 ods. 1 Charty, najmä pokiaľ ide o podmienky týkajúce sa toho, aby obmedzenie výkonu práv bolo „ustanovené zákonom“, primerané a nevyhnutné. V tejto súvislosti žalobkyne v replike tvrdia, že odôvodnenie uvedené v rozsudku RT France nemožno uplatniť *mutatis mutandis* v prejednávanej veci, najmä z dôvodu „neutrálneho postavenia“, ktoré majú ako poskytovatelia internetových služieb.
- 92 Konkrétne, pokiaľ ide v prvom rade o požiadavku, podľa ktorej majú byť predmetné reštriktívne opatrenia stanovené zákonom, žalobkyne sa domnievajú, že tieto opatrenia nie sú dostatočne jasné a predvídateľné.
- 93 V druhom rade, pokiaľ ide o nevyhnutnosť týchto opatrení, žalobkyne sa po prvé domnievajú, že Rada nezohľadnila skutočnosť, že prejednávaná vec patrí do oblasti politickej diskusie a otázok všeobecného záujmu, v dôsledku čoho by obsahu médií, na ktoré sa vzťahuje predmetný zákaz, mala byť priznaná vysoká úroveň ochrany slobody prejavu.
- 94 Po druhé žalobkyne vytýkajú Rade, že nepodložila tvrdenia uvedené v napadnutých nariadeniach, ktoré sa v podstate týkajú dôvodov a naliehavosti zavedenia všeobecného zákazu vysielania obsahu pochádzajúceho z médií, ktorých názov je uvedený na predmetnom zozname, a reklamy v obsahu, ktorý tieto médiá vytvárajú alebo vysielajú, ako aj dôvodov, pre ktoré uvedené médiá zohrávajú „zásadnú a rozhodujúcu“ úlohu vo vojne na Ukrajine, pričom neuvádza, ako tieto médiá vážne skresľujú a manipulujú skutočnosťami a aký je dosah alebo účinok ich činností v rámci Únie.
- 95 Po tretie napadnuté nariadenia sú založené na nesprávnom výklade práva na slobodu prejavu a na informácie, pretože dezinformácie a propagandu nie je možné považovať za „nezákonný“ obsah.
- 96 Po štvrté Rada sa striktné nezameriavala na nezákonný obsah subjektov, na ktoré sa vzťahujú predmetné reštriktívne opatrenia, ale prijala obmedzenia týkajúce sa všetkého obsahu uvedených subjektov bez rozdielu.

- 97 Žalobkyne napokon spochybňujú účinnosť napadnutých nariadení z dôvodu, že nebolo preukázané, že sporné zákazy umožňujú vo veľkej miere zastaviť šírenie dezinformácií týkajúcich sa agresie na Ukrajine. Naopak, podľa nich je prístup k obsahu, ktorý je predmetom tohto zákazu, stále možný.
- 98 V treťom rade, pokiaľ ide o neprimeranosť predmetných reštriktívnych opatrení, žalobkyne v podstate tvrdia, že bolo možné uvažovať i o iných opatreniach, než je úplný zákaz vysielania, a v každom prípade, že tieto opatrenia mohli byť obmedzené na oblasti vysielania a služieb videí na požiadanie namiesto toho, aby boli koncipované tak široko, že by sa uvedený zákaz mohol vzťahovať na potenciálne veľké množstvo obsahu. Okrem toho tieto opatrenia nie sú jasne časovo obmedzené, ale v podstate sa zmenia na preventívny a trvalý zákaz.
- 99 V replike a vo svojich pripomienkach k vyjadreniam vedľajších účastníkov konania žalobkyne tiež v podstate tvrdia, že napadnuté nariadenia nie sú v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcou sa článku 10 EDLP, najmä pokiaľ ide o procesné záruky a o predbežné obmedzenia.
- 100 Rada podporovaná Estónskou republikou, Lotyšskou republikou, Litovskou republikou, Komisiou a vysokým predstaviteľom spochybňuje tvrdenia žalobkýň.
- 101 Na úvod treba pripomenúť, že rešpektovanie základných práv sa vzťahuje na každú činnosť Únie vrátane uplatňovania rozhodnutí prijatých v oblasti SZBP prostredníctvom nariadení založených na článku 215 ZFEÚ.
- 102 Podľa článku 11 ods. 1 Charty má každý právo na slobodu prejavu, čo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania orgánov verejnej moci a bez ohľadu na hranice. Podľa článku 11 ods. 2 Charty sa rešpektuje sloboda a pluralita médií.
- 103 Článok 11 Charty predstavuje jednu zo základných podstát demokratickej a pluralitnej spoločnosti odrážajúcej hodnoty, na ktorých je Únia v súlade s článkom 2 ZEÚ založená (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. decembra 2016, *Tele2 Sverige a Watson a i.*, C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970, bod 93, a z 23. apríla 2020, *Associazione Avvocatura per i diritti LGBTI*, C-507/18, EU:C:2020:289, bod 48).
- 104 Práva a slobody zakotvené v článku 11 Charty však nie sú absolútnymi výsadami, ale musia sa vnímať vo vzťahu k ich úlohe v spoločnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 120 a citovanú judikatúru).
- 105 Ako vyplýva z vysvetliviek k Charte základných práv (Ú. v. EÚ C 303, 2007, s. 17), a v súlade s článkom 52 ods. 3 Charty, práva obsiahnuté v Charte majú rovnaký zmysel a rozsah ako zodpovedajúce práva zaručené EDLP, čo nebráni tomu, aby právo Únie priznávalo širší rozsah ochrany týchto práv [rozsudok z 22. júna 2023, *K. B. a F. S. (Skúmanie trestnoprávných otázok ex offo)*, C-660/21, EU:C:2023:498, bod 41].
- 106 Na účely výkladu článku 11 Charty je teda potrebné zohľadniť zodpovedajúce práva zaručené článkom 10 EDLP, tak ako ich vykladá Európsky súd pre ľudské práva [pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. marca 2022, *Autorité des marchés financiers*, C-302/20, EU:C:2022:190, bod 67, a z 12. januára 2023, *Migracijos departamentas (Dôvody prenasledovania založené na politických názoroch)*, C-280/21, EU:C:2023:13, bod 29 a citovanú judikatúru].

- 107 Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž článok 10 EDLP zaručuje každému slobodu prejavu a na informácie a netýka sa len obsahu informácií, ale aj prostriedkov ich šírenia, pričom akékoľvek obmedzenie týchto prostriedkov sa týka práva prijímať a šíriť informácie (pozri rozsudok ESLP, 28. septembra 1999, Öztürk v. Turecko, CE:ECHR:1999:0928JUD002247993, bod 49 a citovanú judikatúru).
- 108 V prejednávanej veci treba uviesť, že žalobkyne sa v podstate odvolávajú jednak na porušenie svojho práva na slobodu rozširovať informácie a jednak na porušenie práva používateľov ich služieb na slobodu prijímať a rozširovať informácie.
- 109 V prvom rade, pokiaľ ide o údajné porušenie slobody žalobkýň rozširovať informácie, treba na úvod uviesť, že na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobkyne, okolnosť, že majú pri vysielaní obsahu neutrálnu úlohu, nebráni tomu, aby sa niektoré úvahy, ktoré Všeobecný súd rozvinul v rozsudku RT France, mohli uplatniť na prejednávanú vec, ak tieto úvahy odkazujú na predmetné reštriktívne opatrenia z objektívneho hľadiska.
- 110 Aj za predpokladu, že by poskytovatelia internetových služieb, akými sú žalobkyne, ktoré sa navyše označujú za prevádzkovateľov poskytujúcich služby prístupu na internet jednotlivcom alebo podnikom (pozri bod 3 vyššie), mohli byť považovaní za nositeľov samostatného práva na slobodu rozširovať informácie, napriek tomu, že sa odvolávajú na svoje neutrálne postavenie, argumentácia žalobkýň nemôže uspieť.
- 111 Aj keby totiž dočasný zákaz prispievať k vysielaniu obsahu médií, na ktoré sa vzťahujú predmetné reštriktívne opatrenia, uložený prvým napadnutým nariadením, a zákaz reklamy produktov alebo služieb v obsahu vysielanom uvedenými médiami, uložený druhým napadnutým nariadením, mohli predstavovať zásah do výkonu slobody žalobkýň rozširovať informácie, treba pripomenúť, že článok 52 ods. 1 Charty pripúšťa obmedzenia výkonu práv v nej zakotvených. Aby bol zásah do slobody prejavu v súlade s právom Únie, musí teda splňať štyri podmienky. Po prvé musí byť dotknuté obmedzenie „ustanovené zákonom“ v tom zmysle, že inštitúcia Únie prijímajúca opatrenia, ktoré môžu obmedziť slobodu prejavu fyzickej alebo právnickej osoby, musí mať na tento účel istý právny základ. Po druhé musí dotknuté obmedzenie rešpektovať podstatu slobody prejavu. Po tretie musí skutočne zodpovedať cieľu všeobecného záujmu, ktorý je ako taký uznaný Úniou. Po štvrté musí byť obmedzenie primerané. Tieto podmienky v zásade zodpovedajú podmienkam stanoveným v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej na to, aby bol zásah do výkonu práva na slobodu prejavu odôvodnený z hľadiska článku 10 ods. 2 EDLP, musí byť „stanovený zákonom“, sledovať jeden alebo viacero legitímnych cieľov a byť „nevyhnutným v demokratickej spoločnosti“ na dosiahnutie týchto cieľov (pozri v tomto zmysle rozsudok RT France, body 143 až 146).
- 112 Pokiaľ ide o prvú podmienku, podľa ktorej akékoľvek obmedzenie slobody prejavu a práva na informácie musí byť ustanovené zákonom, treba uviesť, že predmetné reštriktívne opatrenia sú stanovené zákonom, pretože sa nachádzajú v právnych aktoch, ktoré sú predovšetkým všeobecnej povahy a pre ktoré existuje jasný právny základ v práve Únie. Napadnuté nariadenia boli totiž prijaté na základe článku 215 ZFEÚ s cieľom vykonať napadnuté rozhodnutia, ktoré boli prijaté na základe článku 29 ZEÚ.
- 113 Treba pripomenúť, že v rozsahu primeranom okolnostiam veci musí byť osoba alebo subjekt – prípadne na základe odborného poradenstva – schopná predvídať dôsledky, ktoré môžu vyplývať z určitého aktu. Tieto dôsledky však nemusia byť nevyhnutne predvídateľné s absolútnou istotou. Požiadavku predvídateľnosti tak sám osebe neporušuje zákon, ktorý napriek

tomu, že priznáva diskrečnú právomoc, spresňuje dostatočne jasne jej rozsah a podmienky výkonu vzhľadom na sledovaný legitímny cieľ, aby bola jednotlivcovi poskytnutá primeraná ochrana proti svojvôli (pozri v tomto zmysle rozsudok RT France, bod 150 a citovanú judikatúru).

- 114 Pre poskytovateľov internetových služieb, prostredníctvom ktorých sa vysiela obsah v prospech vojenskej agresie Ruskej federácie voči Ukrajine, vedenú v rámci programov v televízii a na internete médiami úplne financovanými z ruského štátneho rozpočtu, bolo teda predvídateľné, že z tohto dôvodu bude všetkým prevádzkovateľom zakázané vysielať obsah pochádzajúceho z týchto médií „a to aj prostredníctvom prenosu alebo distribúcie akýmikoľvek prostriedkami, ako sú... poskytovatelia internetových služieb“. To platí najmä vzhľadom na širokú mieru voľnej úvahy, ktorou disponuje Rada pri prijímaní reštriktívnych opatrení, a na dôležitosť médií, a to najmä pokiaľ ide o audiovizuálne médiá, v súčasnej spoločnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok RT France, bod 151 a citovanú judikatúru).
- 115 Za týchto okolností treba konštatovať, že podmienka, podľa ktorej musia byť obmedzenia slobody prejavu a práva na informácie stanovené zákonom, je v prejednávanej veci splnená.
- 116 Pokiaľ ide o druhú podmienku týkajúcu sa zásahu do podstaty slobody žalobkýň rozširovať informácie, treba uviesť, že zákaz vysielať obsah pochádzajúceho z určitých médií, rovnako ako zákaz reklamy v obsahu, ktorý tieto médiá vytvárajú alebo vysielať, sa týka slobody prijímať a rozširovať obsah obmedzeného počtu médií. Z toho vyplýva, že tieto zákazy nemôžu zasahovať do podstaty slobody, na ktorú sa odvolávajú žalobkyne.
- 117 Okrem toho zo znenia poslednej časti odôvodnení 10 prvého a 11 druhého napadnutého nariadenia v spojení s požiadavkou čo najviac obmedziť zásah do slobody prejavu a práva na informácie vyplýva, že opatrenia stanovené v týchto nariadeniach mohli byť zachované jednak „až do ukončenia agresie voči Ukrajine“ a jednak dotedy, kým „Ruská federácia a jej pridružené médiá neprestanú vykonávať propagandistické akcie proti Únii a jej členským štátom“. Keďže ide o dve kumulatívne podmienky, ak jedna z týchto dvoch podmienok prestane byť splnená, predmetné reštriktívne opatrenia by už nebolo nutné zachovať (pozri v tomto zmysle rozsudok RT France, bod 155). Nemožno preto tvrdiť, ako uvádzajú žalobkyne, že napadnuté nariadenia sa majú uplatňovať bez časového obmedzenia vopred určeného Radou.
- 118 Skutočnosť, že predmetné reštriktívne opatrenia boli následne zachované, keďže uvedené podmienky boli stále splnené, nemôže spochybníť ich dočasnú a zvrátiteľnú povahu. Navyše na rozdiel od toho, čo zrejme tvrdia žalobkyne, takúto skutočnosť nemožno zohľadniť, keďže zákonnosť napadnutých nariadení sa musí posudzovať na základe skutkového a právneho stavu existujúceho v čase ich prijatia (pozri rozsudok z 10. septembra 2019, HTTS/Rada, C-123/18 P, EU:C:2019:694, bod 37 a citovanú judikatúru).
- 119 Napokon, pokiaľ ide o tvrdenie založené na tom, že kontrola obsahu, ktorú sú žalobkyne povinné vykonať, by spôsobila zvýšené množstvo práce a nákladov, aj za predpokladu, že by vychádzalo zo správneho výkladu povinnosti vyplývajúcej z článku 2f nariadenia č. 833/2014, ktorý bol zavedený prvým napadnutým nariadením, treba uviesť, že toto tvrdenie nie je relevantné v rámci posúdenia zásahu do podstaty práva na rozširovanie informácií, ako však zdôrazňuje Rada podporovaná Estónskou republikou, Komisiou a vysokým predstaviteľom, takéto tvrdenie by mohlo nanajvýš poukázať na prípadné porušenie slobody podnikania, na ktoré sa však žalobkyne neodvolávali.

- 120 Pokiaľ ide o zákaz reklamy uložený článkom 1 bodom 1 druhého napadnutého nariadenia, treba konštatovať, že na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobkyne, jeho cieľom je v podstate zakázať podnikom pôsobiacim na území Únie nakupovať reklamný priestor na kanáloch a na internetových stránkach médií, ktorých názov je uvedený na predmetnom zozname. Z toho vyplýva, ako zdôrazňuje Rada, že takýmto zákazom nie je možné prevádzkovateľom internetových služieb, akými sú žalobkyne, uložiť povinnosť spočívajúcu v tom, že svojim používateľom zabráni vysielajú reklamu v obsahu vytvorenom alebo vysielanom médiami, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia, alebo jednoducho k nemu mať prístup. Na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobkyne, totiž zo znenia článku 1 bodu 1 druhého napadnutého nariadenia jasne vyplýva, že zákaz, ktorý je v ňom stanovený, sa netýka reklamy na obsah uvedených médií, ale zakazuje reklamu v obsahu, ktorý tieto médiá vytvárajú alebo vysielajú.
- 121 Za týchto podmienok nemožno konštatovať, že sporné zákazy zasahujú do podstaty slobody žalobkýň rozširovať informácie.
- 122 Pokiaľ ide o tretiu podmienku týkajúcu sa sledovania cieľa všeobecného záujmu, ktorý je ako taký uznaný Úniou, treba uviesť, že Všeobecný súd rozhodol, tak ako vyplýva z odôvodnení 5 až 10 prvého napadnutého nariadenia a z odôvodnení 7 až 11 druhého napadnutého nariadenia, že predmetné reštriktívne opatrenia sledujú cieľ uvedený v článku 21 ods. 2 písm. a) ZEÚ uchovávať hodnoty Únie, jej základné záujmy, bezpečnosť a celistvosť, že patria do rámca plnenia cieľov, najmä mierových, ktoré Únii stanovuje článok 3 ods. 1 a 5 ZEÚ, že predmetné reštriktívne opatrenia sú v súlade s cieľom uvedeným v článku 21 ods. 2 písm. c) ZEÚ, ktorým je zachovávať mier, predchádzať konfliktom a posilňovať medzinárodnú bezpečnosť v súlade s cieľmi a zásadami Charty Organizácie Spojených národov, a napokon, že ich cieľom je ukončenie vojnového stavu a porušovania medzinárodného humanitárneho práva, ktoré vojna môže spôsobiť, čo tiež zodpovedá cieľu všeobecného záujmu, ktorý je pre medzinárodné spoločenstvo prvoradý (pozri rozsudok RT France, body 161 až 166 a citovanú judikatúru).
- 123 Za týchto okolností treba dospieť k záveru, že v prejednávanej veci je podmienka týkajúca sa sledovania cieľa všeobecného záujmu, ktorý je ako taký uznaný Úniou, splnená.
- 124 Pokiaľ ide o štvrtú podmienku týkajúcu sa primeranosti predmetných reštriktívnych opatrení, treba pripomenúť, že zásada proporcionality si vyžaduje, aby obmedzenia, ktoré môžu byť zavedené aktmi Únie pre práva a slobody zakotvené v Charte, nešli nad rámec toho, čo je primerané a nevyhnutné na splnenie sledovaných legitímnych cieľov alebo potreby ochrany práv a slobôd iných, pričom ak existuje možnosť rozhodnúť sa medzi viacerými primeranými opatreniami, je potrebné sa prikloniť k najmenej obmedzujúcemu a ním spôsobené nevýhody nesmú byť neprimerané sledovaným cieľom (pozri rozsudok RT France, bod 168 a citovanú judikatúru).
- 125 Všeobecný súd už v rozsudku RT France rozhodol, že sa Rada nedopustila nesprávneho posúdenia, keď považovala za potrebné zabrániť v súlade s článkom 11 Charty formám prejavu, ktorých cieľom je ospravedlniť a podporiť akt vojenskej agresie spáchaný v rozpore s medzinárodným právom a Chartou Organizácie Spojených národov, a že najmä vzhľadom na mimoriadny kontext prejednávanej veci bolo potrebné dospieť k záveru, že obmedzenia slobody prejavu RT France a zo svojej podstaty i iných médií, na ktoré sa vzťahuje sporný zákaz, ktoré predmetné reštriktívne opatrenia mohli spôsobiť, boli primerané sledovaným cieľom, keďže boli vhodné a nevyhnutné (pozri rozsudok RT France, body 192 až 213 a citovanú judikatúru). Treba

- však konštatovať, že primeranosť napadnutých nariadení bola analyzovaná vo vzťahu k RT France, ktorá je jedným zo subjektov, na ktoré sa predmetné reštriktívne opatrenia výslovne vzťahujú.
- 126 V prejednávanej veci sa naopak takáto analýza musí týkať primeranosti napadnutých nariadení vo vzťahu k žalobkyniam, keďže sa odvolávajú na porušenie svojho vlastného práva na slobodu prejavu a na informácie, konkrétne na slobodu rozširovať informácie.
- 127 V prvom rade je potrebné overiť, či sú predmetné reštriktívne opatrenia vo vzťahu k žalobkyniam primerané na dosiahnutie cieľov všeobecného záujmu, ktoré sleduje Únia. V tejto súvislosti treba konštatovať, že sa Rada mohla oprávnene domnievať, že predmetné reštriktívne opatrenia, ktoré sa vzťahujú na médiá kontrolované Ruskou federáciou a podieľajúce sa na propagande ruskej vojenskej invázie na Ukrajinu, môžu chrániť verejný poriadok a bezpečnosť Únie a zachovať integritu demokratickej diskusie v rámci európskej spoločnosti, mier a medzinárodnú bezpečnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok RT France, bod 193).
- 128 Treba uviesť, že sporné zákazy v rozsahu, v akom patria do rámca súboru reštriktívnych opatrení prijatých v nadväznosti na vojenskú agresiu voči Ukrajine, taktiež predstavujú vhodné opatrenia na dosiahnutie cieľa vyvinúť maximálny tlak na ruské orgány, aby ukončili svoje činnosti a politiky, ktorými destabilizujú Ukrajinu, ako aj vojenskú agresiu voči tejto krajine.
- 129 Vzhľadom na to, že cieľom predmetných reštriktívnych opatrení je jednak zakázať vysielanie obsahu pochádzajúceho z médií kontrolovaných vedením Ruskej federácie, ktoré sa podieľajú na propagandistickej činnosti Ruskej federácie v prospech vojenskej invázie na Ukrajinu, ktorých názov je uvedený na predmetnom zozname, a jednak zakázať reklamu výrobkov a služieb v obsahu vysielanom týmito médiami, bolo vhodné, aby rovnako ako akýkoľvek iný prostriedok prenosu alebo distribúcie obsahu, Rada zohľadnila i poskytovateľov internetových služieb, akými sú žalobkyne, ako prevádzkovateľov, ktorí majú zabezpečiť vykonávanie, a teda účinnosť uvedených zákazov na území Únie. Okrem toho treba uviesť, ako to urobila Rada, že zákaz reklamy je vhodný aj na zvýšenie tlaku na ruské orgány.
- 130 Okolnosť uvádzaná žalobkyňami, podľa ktorej predmetné reštriktívne opatrenia nie sú primerané, pretože v celej únii je stále možné získať prístup na internetovú stránku denníka *Russia today*, nemôže spochybniť vhodnosť sporného zákazu vysielania. Prípadné ťažkosti pri uplatňovaní napadnutých nariadení totiž nemôžu znamenať nevhodnosť uvedených opatrení.
- 131 Z uvedeného vyplýva, že predmetné reštriktívne opatrenia sú primerané na dosiahnutie cieľov všeobecného záujmu, ktoré sleduje Únia.
- 132 Pokiaľ ide o nevyhnutnosť obmedzení vo vzťahu k žalobkyniam, treba konštatovať, že sporné zákazy, ktoré boli im, podobne ako aj iným poskytovateľom internetových služieb a ďalším prevádzkovateľom informačnej spoločnosti uložené, predstavujú všeobecné opatrenia. Vzhľadom na osobitosť týchto zákazov, ktoré sa vo všeobecnosti musia uplatňovať na celom území Únie, boli tieto zákazy vo svojej podstate nevyhnutné na účinné sledovanie cieľov spojených s predmetnými reštriktívnymi opatreniami.
- 133 Na to, aby boli sporné zákazy dostatočne účinné a vyvolávali účinky sledované predmetnými reštriktívnymi opatreniami, ktoré sa týkajú médií pod stálou, priamou alebo nepriamou kontrolou vedenia Ruskej federácie, ktoré zaviedlo systematickú propagandistickú kampaň v prospech vojenskej agresie voči Ukrajine (rozsudok RT France, body 161 a 162), sa totiž museli nevyhnutne týkať všetkých foriem vysielania, a to aj zo strany „poskytovate[ľov] internetových

služieb“, a nemohli byť obmedzené, ako to tvrdia žalobkyne (pozri bod 98 vyššie), na oblasti vysielania a služieb videí na požiadanie. Navyše treba uviesť, že žalobkyne sa neodvolávali na žiadne menej obmedzujúce alternatívne opatrenie, ktoré by umožnilo dosiahnuť ciele sledované predmetnými opatreniami rovnako účinne.

- 134 Napokon zo zváženia dotknutých záujmov vyplýva, že nevýhody, ktoré sú spojené so spornými zákazmi, nie sú neprimerané vzhľadom na sledované ciele. V tejto súvislosti význam cieľov sledovaných napadnutými nariadeniami, ktoré sú súčasťou širšieho cieľa zachovania mieru a medzinárodnej bezpečnosti v súlade s cieľmi vonkajšej činnosti Únie uvedenými v článku 21 ZEÚ, môže prevážiť aj nad značnými negatívnymi dôsledkami pre určité hospodárske subjekty, ktoré nemali žiadnu zodpovednosť za situáciu, ktorá viedla k prijatiu reštriktívnych opatrení (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 28. marca 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 149 a citovanú judikatúru). Okrem toho treba pripomenúť, že žalobkyne sa musia obmedziť na to, že nebudú prispievať k vysielaniu obsahu pochádzajúceho z uvedených médií, ktorého objem je navyše veľmi obmedzený. Predmetné reštriktívne opatrenia tak žalobkyniam nebránia vo výkone ich základných práv, a najmä ich údajnej slobody rozširovať informácie, keďže majú možnosť poskytnúť svojim používateľom internetovej siete, s ktorým majú zmluvný vzťah, prístup k všetkému zvyšnému obsahu. Žalobkyne teda nepreukázali, že napadnuté nariadenia neprimerane zasiahli do ich slobody rozširovať informácie.
- 135 Vzhľadom na vyššie uvedené treba dospieť k záveru, že aj za predpokladu, že by sa žalobkyne mohli odvolávať na slobodu rozširovať informácie, obmedzenia tejto slobody, ktoré môžu byť spôsobené predmetnými reštriktívnymi opatreniami, sú proporcionálne, keďže sú vhodné, nevyhnutné a striktné primerané sledovaným cieľom.
- 136 V druhom rade, pokiaľ ide o údajné porušenie práva na slobodu prejavu a na informácie používateľov služieb žalobkyň, ktorým je bránené v prístupe k obsahu médií, na ktoré sa vzťahujú predmetné reštriktívne opatrenia, treba uviesť, že takéto právo sa týka nielen práva na rozširovanie informácií, ale aj práva verejnosti prijímať tieto informácie (pozri v tomto zmysle rozsudok ESLP, 1. decembra 2015, Cengiz a i. v. Turecko, CE:ECHR:2015:1201JUD004822610, bod 56 a citovanú judikatúru).
- 137 V prejednávanej veci žalobkyne neuviedli, v akom rozsahu a predovšetkým z akého dôvodu by sa vzhľadom na ich postavenie poskytovateľov služieb prístupu k internetu, a teda na ich úlohu „obyčajného prenášania“ poskytovaných informácií mohli odvolávať na právo používateľov ich služieb na slobodu prejavu a na informácie.
- 138 Aj za predpokladu, že by sa títo používatelia, ktorí sú fyzickými alebo právnickými osobami, ktorým žalobkyne zabezpečujú prístup k internetovej sieti, mohli dovolávať porušenia práva na slobodu prejavu a na informácie, a najmä práva na slobodu prijímať informácie, nič to nemení na skutočnosti, že žalobkyne sa na podporu svojej žaloby o neplatnosť nemôžu dovolávať práva, ktoré im nesvedčí (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 22. júna 2022, Anglo Austrian AAB a Belegging-Maatschappij „Far-East“/ECB, T-797/19, EU:T:2022:389, bod 285, potvrdený v odvolacom konaní rozsudkom z 12. septembra 2024, Anglo Austrian AAB/ECB a Far-East, C-579/22 P, EU:C:2024:731). Z judikatúry totiž vyplýva, že porušenia subjektívneho práva sa v zásade môže dovolávať len osoba, ktorej právo bolo údajne porušené, a nie tretie osoby (pozri analogicky rozsudok z 19. septembra 2019, Zhejiang India Pipeline Industry/Komisia, T-228/17, EU:T:2019:619, bod 36 a citovanú judikatúru).

- 139 V prejednávanej veci sa žalobkyne obmedzili na to, že úplne všeobecne uviedli, že používatelia ich služieb nemali k dispozícii prostriedky nápravy pred vnútroštátnymi súdmi, aby mohli namietať porušenie ich práva prijímať a rozširovať informácie. Žalobkyne však nevysvetľujú, z akého dôvodu a na akom právnom základe by sa mohli v mene a na účet uvedených používateľov dovoliavať údajného porušenia ich práva v žalobe o neplatnosť podanej na Všeobecný súd.
- 140 Okrem toho tento záver nemožno spochybníť ani argumentáciou žalobkýň, podľa ktorej ich právo na rozširovanie informácií a právo používateľov prijímať a rozširovať informácie zaručené v článku 11 ods. 1 Charty sú neoddeliteľne spojené. Treba totiž uviesť, že aj za predpokladu, že by sa žalobkyne mohli odvolávať na ich vlastné právo na rozširovanie informácií, obmedzenia daného práva, ktoré môžu byť predmetnými reštriktívnymi opatreniami spôsobené, sú v súlade s článkom 52 ods. 1 Charty (pozri bod 135 vyššie). V každom prípade treba konštatovať, že ak je zásah do práva vysielat' obsah zahŕňajúci podporu aktu agresie odôvodnený a primeraný, platí to *a fortiori* aj o obmedzení práva verejnosti prijímať informácie pochádzajúce z takéhoto obsahu (pozri v tomto zmysle rozsudok RT France, bod 214).
- 141 Napokon, pokiaľ ide o článok 11 ods. 2 Charty, treba konštatovať, že žalobkyne sa naň po prvýkrát odvolali na pojednávaní bez toho, aby uviedli, z akého dôvodu sa toto ustanovenie, ktoré sa konkrétne týka rešpektovania slobody médií a ich plurality, či už ide o slobodu novinárov, alebo vydavateľov a tlačových orgánov, uplatňuje na žalobkyne, ktoré nie sú médiami, ale poskytovateľmi internetových služieb.
- 142 Vzhľadom na vyššie uvedené treba zamietnuť druhý žalobný dôvod, a v dôsledku toho aj žalobu v celom rozsahu, bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o prípustnosti doplňujúcich dôkazov predložených žalobkýňami na základe článku 85 ods. 3 rokovacieho poriadku.

O trovách

- 143 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyne nemali vo veci úspech, je opodstatnené rozhodnúť tak, že znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinné nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Rade, v súlade s jej návrhmi.
- 144 Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania. V dôsledku toho Estónska republika, Lotyšská republika, Litovská republika a Komisia, ktorá navrhla, aby bola povinnosť nahradiť trovy konania uložená žalobkýňam, znášajú svoje vlastné trovy konania.
- 145 Podľa článku 138 ods. 3 rokovacieho poriadku môže Všeobecný súd nariadiť, že vlastné trovy konania znášajú aj iní vedľajší účastníci konania než vedľajší účastníci uvedení v odsekoch 1 a 2 tohto článku. V prejednávanej veci treba rozhodnúť, že vysoký predstaviteľ znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá rozšírená komora)

rozhodol takto:

- 1. Žaloba sa zamieta.**
- 2. A2B Connect BV, BIT BV a Freedom Internet BV znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinné nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Rade Európskej únie.**
- 3. Estónska republika, Lotyšská republika, Litovská republika, Európska komisia a vysoký predstaviteľ Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku znášajú svoje vlastné trovy konania.**

van der Woude

Mastroianni

Brkan

Gâlea

Tóth

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 26. marca 2025.

Podpisy